

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.552/2012/26.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2013. február 6., 2013. február 20. valamint 2013. április 15. napjain megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és az utóbbi napon kihirdette a következő

végzést:

A kényszervallatás büntette és más bűncselekmény miatt és társai ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2012. május 18-án kihirdetett 6.B.659/2011/34. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 40.110 (negyvenezer-egyszáztíz) forint bűnügyi költségből I.r. vádlott 11.055 (tizenegyezer-ötvenöt) forintot, II.r. vádlott 26.055 (huszonhatezer-ötvenöt) forintot, III.r. vádlott 3.000 (háromezer) forintot köteles viselni.

I n d o k o l á s:

A Miskolci Törvényszék megismételt eljárásban a rendelkező részben írt ítéletével I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 2. rb. társtettesként elkövetett kényszervallatás büntetében (Btk. 227. § (1) bekezdés), társtettesként elkövetett testi sértés vétségében (Btk. 170. § (1) bekezdés) és közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 275. § (1) bekezdés d) pont), II. rendű vádlottat társtettesként elkövetett kényszervallatás büntetében és társtettesként elkövetett testi sértés vétségében, III. rendű vádlottat közokirat-hamisítás büntetében. Ezért I. rendű vádlottat 1 év 4 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönre, II. rendű vádlottat 1 év 4 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönre, III. rendű vádlottat pedig 150 napi tétel, napi tételenként 1 500 forint összegű, végösszegében 375 000 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre való átváltoztatásáról, valamint az eljárás során keletkezett bűnügyi költségről. A törvényszék az I. és II. r. vádlottakat előzetes mentesítésben részesítette.

Az ítélet ellen I. rendű vádlott és védője, II. rendű vádlott és védője, valamint III. rendű vádlott és védője felmentés érdekében fellebbeztek. Az ügyész a határozatot tudomásul vette.

I. rendű vádlott, II. rendű vádlott védője és III. rendű vádlott fellebbezését írásban indokolta. A II. rendű vádlott védője ebben elemezte a sértettek és a többi tanú vallomásait. Kifejtette álláspontját, mely szerint sértett vallomásaiban olyan mértékű ellentmondások találhatók, melyek nem magyarázhatók az őt ért negatív hatással, illetve az emlékezet működésének sajátosságaival. Kiemelte, hogy sértett a megismételt eljárásban magát nem emlékezőnek vallotta és így sikerült elkerülnie azt, hogy sértett társával, illetve önmagával is ellentétes vallomást tegyen. Furcsállotta, hogy és sértetti hozzátartozók bár csupán közvetetten értesültek a történetekről, mégis szinte pontosabban tudtak nyilatkozni bántalmazásáról, mint maga a sértett. Rámutatott, hogy olyan ellentmondások merültek fel vallomásaiban legszembetűnőbben az elszenvedett pofonok számával kapcsolatosan, melyek jelentőségének a törvényszék általi lekicsinyítése érthetetlen. Ugyanez igaz a sértettek vallomása között felmerült ellentmondásokra is. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a sértettek vádeset napi programja pontosan feltárható, és egyikük aznapi programjában sem mutatkozik semmiféle tisztázatlanság. Kétséget kizáróan elvethető, hogy sérüléseik a rendőrségről való távozás után keletkeztek volna, ugyanis jelentős időpontbeli különbségek mutatkoznak, melyeknek a sértettek szavahihetősége körében van jelentősége. Kifogásolta, hogy a vádbeli időpontban a Rendőrkapitányság épületében I. rendű vádlott irodájának közelében tartózkodó tanúk vallomásával szemben a törvényszék a közvetett tanúk vallomását fogadta el és annak alapján állapította meg a vádlottak bűnösségét. Nem minősíthető csekély jelentőségűnek azon ellentét a sértettek vallomásai között, hogy mely vádlott hány pofont adott sértettnek, illetve felborult-e a székkal. Aggályosnak tartotta vallomását a tekintetben is, hogy miért került sor még aznap orvosi látlet kiállítására, ha nem kívántak feljelentést tenni. Megmagyarázhatatlannak és a logika szabályainak teljes mértékben ellentmondónak találta azt, hogy két rendőr egy tanúvallomás beszerzése érdekében miért ütné meg a sértetteket. Amennyiben ez esetlegesen meg is történt volna, miért engedték el azonnal az épületből tudva, hogy a bántalmazásnak látható nyomai lesznek. Érthetetlen, hogy tanút miért nem érte semmiféle atrocitás a vádlottak részéről, ha a két társát igen. Ezzel kapcsolatban nem fogadható el az a törvényszéki hivatkozás, hogy nem volt rá szükség, mivel a híváslista alapján személye beazonosítható volt. Ennek alapján bántalmazására sem volt szükség. Kiemelte, hogy miért éppen a bűncselekményt nem jelentő telefonhívások beismerése vonatkozásában alkalmaztak volna meg nem engedett eszközöket a tanúkkal szemben a rendőrök, ha a bűncselekményt jelentő rongálás beismerésére nem kívánták rávenni őket. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő hangsúllyal a vallomásaiban megtestesülő bizonyítékot, aki határozottan állította, hogy a kihallgatások alkalmával erőszak, fenyegetés nem történt. Sérelmesnek tartotta, hogy a vádlottak vallomását alátámasztó tanúk vallomását „előadását iparkodtak alátámasztani” kifejezéssel jellemezte, míg a sértett vallomásait alátámasztani „iparkodó” tanúvallomások értékelésénél ilyen megjegyzést nem tett. Szintén kifogásolta azt a bírói megállapítást, hogy a sértettek kihallgatása nyilvánvalóan zárt ajtó mögött történt, hiszen valamennyi, a rendőrkapitányság épületében tartózkodó tanú vallomása szerint az ajtó nyitva volt.

Észrevételezte, hogy az aggálymentes bizonyítékként elfogadott igazságügyi orvos szakértő által adott szakvélemény szerint arcának jobb oldalán kizárható kettőnél több behatás, ugyanakkor úgy nyilatkozott, hogy a vádlottak több alkalommal ütötték meg az arca bal oldalát.

A sérülések a szakvélemény alapján „keletkezhetek úgy”, ahogy a sértettek elmondták és ez a kifejezés egyértelműen azt jelenti, hogy a sérülések keletkezhetek másként is. Márpedig a Be. 4. § (2) bekezdése szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

Mindezek alapján azt az álláspontot hangoztatta, hogy minden kétséget kizáró módon nem bizonyítható védenca bűnössége a terhére rótt bűncselekményekben, ezért felmentését indítványozta.

Az I. rendű vádlott fellebbezésének indokolása tartalmában megegyezett a II. rendű vádlott védőjének beadványában foglaltakkal.

III. rendű vádlott fellebbezésének írásbeli indoklásában alaptalannak tartotta azt a tényállásbeli megállapítást, hogy ő úgy foglalta jegyzőkönyvbe sértett törvényes képviselői jelenléttel kapcsolatos figyelmeztetését, hogy az nem hangzott el. Ezzel kapcsolatban rámutatott, hogy törvényszék által adott indokolás két teljesen ellentmondásos megállapítással indokolja a bűnösségét. Egyrészt megállapította az elsőfokú bíróság, hogy tanú állítása szerint a törvényes képviselői jelenléttel kapcsolatos kérdéskör még csak fel sem merült, ezzel kapcsolatban őt nem kérdezték, és nem is tett olyan nyilatkozatot, hogy törvényes képviselője távollétében is vallomást tesz. Másrészt azt állapította meg a törvényszék, hogy éppen tiltakozása, illetve kifejezett igénye okán vált szükségessé a törvényes képviselői jelenlét jogának, illetve távollétében való vallomástételi készségre történő utalás." Ez a két megállapítás véleménye szerint teljesen ellentmondó. Kifejtette sejtését, miszerint valószínűleg ügyési kérdésre válaszolhatta kihallgatása során, hogy nem hangzott el az a figyelmeztetés, melynek jegyzőkönyvbe foglalását a törvényszék a terhére rőtta. Ennek alátámasztására előadta azt, hogy az általa fogatosított kihallgatása során csak kérdésekre válaszolt, nem tudott összefüggően vallomást tenni, míg az ügyési jegyzőkönyvből kitűnően kerek mondatokkal, sőt bekezdésekkel válaszolt a kérdésekre.

Azzal kapcsolatban, hogy miért nem foglalta a kihallgatásával foglalkozó jegyzőkönyvbe a vádlott társai által fogatosított előzetes „meghallgatást”, „következtetést”, azt az indokot adta, hogy ő arról nem is tudott. Őt I. rendű vádlott megkérte arra, hogy az irodája előtt ülő hallgassa ki, és nem szólt róla, hogy ők már beszéltek vele. Ő a kihallgatását önállóan fogatosítani tudta, hiszen az ügy előzményeit ismerte, mivel sértett feljelentését ő rögzítette és tudott az ügy fejleményeiről, hiszen részt vett az eligazításon.

Mindezek alapján felmentését kérte az ellene emelt vád alól.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf. 2/2011/8-I. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítélete tényállásának kisebb kiegészítése mellett az ítélet helybenhagyását indítványozta.

II. rendű vádlott az ítéletábrához 2013. január 25. napján érkezett beadványában indítványozta tanúkenti kihallgatását. Ezt azzal indokolta, hogy jelen volt azon alkalommal, amikor telefonon hívta sértett, és ő hallotta, amint a telefont elvéve arra biztatta, hogy okozzanak egymásnak sérülést és vetessenek látteleletet, majd tegyenek feljelentést az őket kihallgató rendőrök ellen. Ezen indítványához mellékelte az ítéletábra részére írt nyilatkozatát, melyben az általa előadottakat megerősítette. E bizonyítási indítványhoz I. rendű vádlott is csatlakozott.

A Be. 323. §-ának (3) bekezdésében írt rendelkezés szerint a fellebbezésben olyan új tény is lehet állítani, és olyan új bizonyítékra is lehet hivatkozni, amelyről a fellebbező a határozat kihirdetés után szerzett tudomást. Ilyen új bizonyítéktanú vallomása. Az ebben foglalt állítások az ügy központi részét érintették, ezért az új bizonyíték felmerülése az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontjában írt felderítetlenségét eredményezte.

Ennek kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a Be. 353. § (1) bekezdése alapján bizonyítást rendelt el és a fellebbezéseket a Be. 363. § (2) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson bírálta el.

A másodfokú tárgyaláson kihallgatta tanukat.

tanú elmondta, hogy a munkáltatója volt a , 15. szám alatti munkahelyükön. Jelen volt, amikor telefonhívást kapott, és ez után elsírta magát, nagyon ideges lett. Ő hallotta, amint mondta a férjének, hogy a féltestvérét a rendőrségre bevitték, mert fenyegető, becsületsértő sms-eket küldött egy tanárnak, és aláírt odabent valami jegyzőkönyvet. Utána visszahívta a féltestvérét, és akkor mondta, hogy nem történt semmilyen kényszerítő intézkedés vele szemben, és nincs rajta semmilyen külsérelmi nyom. Körülbelül egy órán keresztül történtek ilyen telefonálások. Ő látta, hogy nagyon idegesek , és ő mondta nekik, hogy menjenek haza és menjenek el a kapitányságra, hiszen régebben rendőr volt és ott dolgozott. Erre azt mondta neki , hogy nem megy, mert a rendőrök nem ismernek el semmit, letagadnak mindent. Ezt követően mondta telefonba , hogy külsérelmi nyomok nélkül nem lehet semmit csinálni, intézzék azt, hogy legyen rajtuk külsérelmi nyom, verjék a fejüket az ajtófélfába, húzzanak be egymásnak, csak vér ne legyen. Majd pedig vetessenek fel látteleletet. tanúkenti kihallgatása során tehát megerősítette az ítéletábrához intézett írásbeli nyilatkozatában foglaltakat, melynek lényege az volt, hogy mondta sértettnek telefonon, hogy ha nem bántalmazták őket és nincsen rajtuk sérülés, akkor okozzanak maguknak vagy egymásnak sérüléseket, vetessenek fel erről látteleletet és tegyenek feljelentést az ügyészség a rendőrök ellen.

Szintén kihallgatta az ítéletábra tanukat, akik mindketten határozottan tagadták, hogyilyeneket mondott volna telefonon. nem is beszélt telefonon , csak . tanú csak az első hívást hallotta, utána már kiment az irodából, ahol együtt dolgoztak. sértett telefonon elmondta neki, hogy bántalmazták a rendőrök, és ezért írta alá a jegyzőkönyvet.

A másodfokú tárgyaláson tanúként kihallgatott r. zászlós tanúként elmondta, hogy nyomozóként hallgatta ki más büntető ügyben , mely kihallgatás végeztével beszélgetés

alakult ki köztük, és ekkor mondta el neki , amit és vonatkozásában megtudott a telefonos beszélgetésükből, mely érintette a Rendőrkapitányság rendőreit.

I. rendű vádlott védője a másodfokú tárgyalást követően benyújtott előkészítő iratában megismételte az I. rendű vádlott által fellebbezésének indokolásában előadottakat. Kiegészítette ezt azzal, hogy a másodfokú eljárásban kihallgatott tanú vallomása alapján megállapítható, hogy testvére, illetve az ő férje igyekeztek olyan történetet kitalálni, amelynek alapján lehetőséget láttak arra, hogy és társa elkerüljék az esetleges felelősségre vonást.

E beadványában foglaltakat a másodfokú tárgyaláson is fenntartotta és indítványozta az I. rendű vádlott felmentését. Szintén fenntartotta fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat a II. rendű vádlott védője, és ő is védenccé felmentését kérte.

A III. rendű vádlott védője kifejtette, hogy a III. rendű vádlott tudattartalmára, és magatartására vonatkozó elsőfokú ítéleti megállapítások megalapozatlanok, iratellenesek, és a törvényszék indokolási kötelezettségének sem tett eleget. A III. rendű vádlott az I. és II. rendű vádlott által előzetesen foganatosított kikérdezésről tudomással nem bírt. A tanúkihallgatási jegyzőkönyvben foglaltakat a valóságnak megfelelően rögzítette. A törvényes képviselői jelenlétre vonatkozó nyilatkozat kapcsán pedig álláspontja szerint az ellentmondó bizonyítékokra tekintettel kétséget kizáró módon nem lehet megállapítani, hogy milyen tartalmú tájékoztatás hangzott el a III. rendű vádlott részéről tanú felé. Mindezek alapján elsődlegesen a III. rendű vádlott felmentését kérte. Másodlagos indítványa az volt, hogy az ítélőtábla gondatlannak minősítse a III. rendű vádlott cselekményét, és vele szemben büntetés helyett intézkedést alkalmazzon.

A fellebbezési főügyészség képviselője perbeszédében rámutatott, hogy több ügy kapcsán is érdekellentétben áll hozzátartozóival, így elfogulatlanok nem tekinthetők. Teljesen indifferens, hogy mit mondott vagy mondhatott, vagy üzenhetett , ha az inkriminált sérüléseket ő már előbb elszenvetted, mégpedig a rendőrkapitányság épületében, melyet több tanú vallomása is alátámasztott. A két sértett tanú magatartása, nyilatkozatai nem felelnek meg egy összehangolt hamis vádaskodás feltételeinek. Mindezek alapján a lefolytatott bizonyítás ellenére is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlottak az utolsó szó jogán valamennyien azt hangoztatták, hogy munkájukat szakszerűen, a törvényeknek megfelelően végezték, bűncselekményt nem követtek el, ezért felmentésüket kérték.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. Az ítélet tényállásának megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

Az eljárási szabályok megtartása

A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte az ítélet táblája, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta. Nem észlelt a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de e paragrafusban fel nem sorolt egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló egyéb (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg, ilyenre sem a vádhatóság, sem a védelem oldaláról mégcsak utalás sem történt.

A tényállás megalapozottága

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének a lehetséges körben eleget tett, és döntően megalapozott tényállást állapított meg. A Be. 351. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt felderítetlenség a másodfokú eljárásban bejelentett tanú kihallgatásához kapcsolódott, ami azonban a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt tényállásbeli hiányosságot nem okozott. A felderítetlenség általában a tényállás kisebb vagy nagyobb hiányosságával is együtt jár, de jelen esetben a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás, bár az ügy lényegi részét érintette, nem volt alkalmas arra, hogy a másodfokú bíróság a vádlottak javára eltérő tényállást állapítson meg.

Az személyéhez kötődő előzményi büntetőeljárási adatok tényállásból történő kimaradása jelentett a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kisebb megalapozatlanságot, ami a másodfokú eljárásban pótolható volt. A tényállás így csak szűk körben egészítendő ki a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a fellebbviteli főügyészség indítványával egyetértésben a következőkkel:

Az személyére vonatkozó, az ítélet indokolásában írt elítéléseket megelőző nyomozási eljárások lényeges adatai a következők:

A Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya 979/2006.bü. szám alatt 2006. szeptember 1. - 2007. augusztus 8. között, illetve a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya 270/2009.bü. szám alatt 2009. április 7. - 2010. május 14. között folytatott büntetőeljárást. Az utóbbi eljárásban gyanúsított ki hallgatásának utolsó időpontja 2009. október 21., a nyomozási iratok megismerésének időpontja 2010. május 14.

A tényállást az ítélet táblája a Miskolci Városi Bíróság Fk.3602/2007. és Fk.2683/2010. számú iratai alapján egészítette ki.

Az elsőfokú ítélet tényállását emellett a 9. oldalon a 2. pont alatt az utolsó előtti bekezdésben a következők szerint helyesbíti: „Fentieken túl a fiatakorú tanú kihallgatásáról készült jegyzőkönyvben nincs feltüntetve II. rendű vádlott, holott mindkét nevezett sértett kihallgatásakor jelen volt, továbbá részt vett a kihallgatásokban.”

Valamennyi tanú vallomásából megállapítható, hogy II. rendű vádlott nem volt jelen akkor, amikor III. rendű vádlott a fiatakorú tanúvallomásáról készítette a jegyzőkönyvet. Az ítélet táblája osztotta III. rendű vádlott védekezését a tekintetben, hogy ő kihallgatta fiatakorú tanúként és az erről a kihallgatásról készült jegyzőkönyvbe neki nem kellett feltüntetnie - az ítélet táblája álláspontja szerint nem is tüntethette fel - azt, hogy

vonatkozásában korábban I. rendű és II. rendű vádlottak már előzetes meghallgatást tartottak.

Ez a megállapítás független attól, hogy a kihallgatás előtti „kötetlen beszélgetés” is része a kihallgatásnak amennyiben releváns tényre vonatkozik, és a mentességet élvező tanú ennek keretében is megtagadhatja a válaszadást, és az egyéb kapcsolódó garanciális rendelkezéseket is be kell tartani, például a fiatalkorú törvényes képviselőjének jelenléti jogára nézve. (BH2000.482) A más által lefolytatott kihallgatás vagy „kötetlen beszélgetés” adatai azonban a kihallgatási jegyzőkönyvben nem rögzíthetőek.

A Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alapján kiegészített, illetőleg helyesbített tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú ítélet alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során okszerűen és logikusan helyes tényállást állapított meg a vádlottak tagadó vallomásaival szemben, elsősorban sértettek, valamint a vallomásaikat alátámasztó egyéb tanúk vallomásai, az orvos szakértői vélemények, nyilatkozatok és egyéb bizonyítékok alapján.

A másodfokú eljárásban kihallgatott tanú a becsatolt nyilatkozatában, és vallomásában 2 rb. a Btk. 233.§ (1) bekezdés a) pontjában meghatározott, és a (2) bekezdés szerint minősülő és büntetendő büntetőeljárást eredményező hamis vád büntettére felbújtással vádolta. Bebizonyosodott, hogy több büntető és polgári per kapcsán is érdekellentétben áll és feleségével, illetve büntetőügyei a Rendőrkapitánysághoz kapcsolódnak. Érdemtelen, elfogulatlan tanúnak nem tekinthető. Vallomása nem volt alkalmas az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelését kétségessé tenni, a megalapozott tényállásból ugyanis megállapítható, hogy akkor, amikor telefonbeszélgetést hallotta, a sértettek már elszenveték a sérüléseiket. Ez tanúk aggálytalan, és okszerűen értékelt vallomása alapján lett rögzítve. Okszerűen lett értékelve az a tény is, hogy fk és családja nem kívánt feljelentést tenni, nem ez a cél vezérelte az orvosi látogatás elkészítésekor, így tanú vallomása teljesen hiteltelenné válik, hiszen így megmagyarázhatatlanná válik az önsértés. tanú vallomása ellentétes a büntetőeljárás során többször is kihallgatott és mindvégig következetes, és elfogadott vallomásaival.

tanú vallomásában többször is elmondta, hogy a által telefonon elmondottak lényege az volt, hogy miért írta alá a jegyzőkönyvet, ha nem ért egyet vele. Ebből az a következtetés vonható le, hogy valóban nem értett egyet a Rendőrkapitányságon készült jegyzőkönyv tartalmával teljes egészében, és valamilyen külső ok miatt írta azt alá.

Mindennek következtében a megalapozott tényállás eredményesen nem támadható, annak helyessége esetén a Be. 351-52. §-ai alapján a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincsen perjogi lehetőség.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak. Helyesen minősítette a Btk. 227. § (1) bekezdésében meghatározott kényszervallatás büntettének I. rendű és II. rendű

vádlottak azon magatartását, hogy kihallgatása során a tényállásban részletezett bántalmazást, fenyegetést, presszionáló magatartást alkalmazták velük szemben azért, hogy a terhükre rótt cselekmények egy részét elismerjék. Szintén helyes a Btk. 275. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntettére történő következtetés a megállapított tényállásból azzal, hogy valótlanul rögzítették azt a lényeges tény a kihallgatási jegyzőkönyvekben, hogy törvényes képviselőjük nélkül is tanúvallomást kívánnak, illetve hajlandók tenni. Ez amellet is igaz, hogy az ítéltábla aII. rendű vádlott jelenlétére és részvételére vonatkozó részt a tényállásból kirekesztette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen feltárta, azokat helytállóan mérlegelte és a bűncselekmény tárgyi súlyához, valamint a személyi körülményekhez igazodó, a törvényi rendelkezéseknek megfelelő szabadságvesztés büntetést szabott ki. A büntetés tett arányos, szükséges, és egyben elégséges is a büntetési célok elérésére, és összhangban áll a büntetés kiszabási elvekkel is. Egyetértett az ítéltábla a törvényszékkal abban, hogy I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában a büntetési célok a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetőek. Ugyancsak osztja azt a meggyőződését, hogy az általuk elkövetett cselekmények nem teszik semmivé sokéves, parancsnokaik jellemzésével alátámasztott magas szintű rendőri munkájukat, így érdemesek az előzetes mentesítésre.

Szintén helyesnek találta, hogy III. r. vádlott esetében alkalmazta a Btk. 87. §-ába foglalt enyhítő szakaszt, és vele szemben pénzbüntetést szabott ki, amely büntetés napi tételeinek számát a kiszabható napi tételszám mintegy harmadában határozott meg a napi összeg törvényi minimumával számolva.

Törvényesek az ítélet egyéb, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre való átváltoztatására és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései is.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapítására vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2013. április 15.

Dr. Elek Balázs sk.	. Gömöri Olivér sk.	. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Záradék:

A Miskolci Törvényszék 6.B.659/2011/34. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés büntetések kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2013. április 15.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő